

השקועים בתאוותיהם חסר להם 'בטן' כדי להמשיך לאכול... ומשא"כ בדבר רוחני אין שביעה, תמיד צריך להשתוקק לעודי ואף פעם זה לא הסוף, ולכן היה עליהם תביעה ששמחתם בדבר הרוחני - בקרבנות, היתה מושלמת כבאכילה ושתיה עד שהמשילו זאת לאכילה ושתיה שאכן יש בהם שביעה.

המשגיח רבי ליב חסמן זצ"ל שואל שהקב"ה אמר למשה בפרשת ואתחנן (פ"ג פכ"ו) "רב לך אל תוסף דבר אלי עוד בדבר הזה" ואמרו חז"ל שזה עונש למה שאמר לקרח ועדתו 'רב לכם' בני לוי, והדבר תמוה, מה הדימוי בין מה שמשה אמר כן לעדת קרח שהם באו לחלוק על 'תורה מן השמים' ועל משה שהוא אדון הנביאים והם מעקרי האמונה וע"ז אמר להם רב לכם, דהיינו מספיק, לבין מה שכעת הוא ביקש להכנס לארץ ישראל מתוך רצון והשתוקקות לזה עד שאחז"ל (דב"ר יא, י) שמשה ביקש מהקב"ה לזכות להיות בארץ ישראל כחיות השדה, ומבאר זאת מרן הרב שך זצ"ל בימחשבת מוסרי עה"ת, (פי' ואתחנן), שהרי משה רבינו ידע שבעוה"ב מחכים לו מעלות עצומות ובכ"ז הוא רצה להיות בכל מצב באר"י, אפילו כחיה וכעוף, משום שבעוה"ז כל מה שברא הקב"ה לא ברא אלא לכבודו ואפילו ציפור קטנה היא חלק מהריבוי כבוד שמים בעולם, וכטיפה קטנה בים הגדול, ומרע"ה העדיף לוותר על כל תענוגי עוה"ב כדי להוסיף עוד קצת ריבוי כבוד שמים בעוה"ז, וא"כ מתעצמת השאלה מה הדימוי בין ה'רב לך' שנאמר לו לירב לכם שנאמר לקרח ועדתו.

ומתוך 'בעל האור יעל' זצ"ל שביאור הדברים של 'רב לכם' זה 'מספיק', וברוחניות אף פעם זה לא מספיק ולכן כאשר הם רצו דבר של רוחניות - להיות כהנים גדולים אפי' אם לא זו השאיפה הנדרשת ואפי' אם לא כך הדרך התפקיד הוא להדריך ולכוון מה הרוחניות הנדרשת וכיצד להגיע אליה, "ועץ חיים תאווה באה" (משלי יג, יב) הדרך לזכות לעץ חיים זה ע"י התאווה וההשתוקקות והשאיפות, אך אף פעם אסור להסתפק ולהפסיק להשתוקק. בעולם הרוחני אין שביעה וסוף ואי אפשר לומר מספיק, והן אמנם שעיקר מה שלא נכנסו לארץ היה עונש על מי מריבה, אבל הלשון שנאמר לו "רב לך" הוא כאמור.

הגאון רבי אביעזר פילץ שליט"א אמר שיש רבנים, דיינים, ראשי ישיבות, אברכים ובחורים שמגיעים לשביעה כל שהיא וזה גורם שהם לא ימשיכו להתעלות וכבר אמר מרן הגר"ח מבריסק שברוחניות אם לא עולים - יורדים, ואסור להגיע למצב כזה.

ברוחניות אין שביעה ורויה - תמיד צריך להמשיך להשתוקק

עדיין אנו עסוקים בשמעתתא דמתן תורה, אמנם בפרשת יתרו כתוב את כל מעמד קבלת התורה, אך את ה'נעשה ונשמע' כתי' דווקא בפרשה שלנו - ויקח ספר הברית ויקרא באזני העם ויאמרו כל אשר דבר ה' נעשה ונשמע (כד, ז), ונראה עוד כמה דרכים ועצות להצלחה במתיקות בתורה, בפסוק (יא) כתי' ואלו אצילי בני ישראל לא שלח ידו ויחזו את האלוקים ויאכלו וישתו, ואומר ע"ז התרגום, "וחזו ית יקרא דה', והו חזן בקרבניהון דאתקבלו כאלו אכלין ושתין" - דהיינו, שהם שמחו בקרבנות שלהם שהתקבלו ברצון כאכילה ושתיה, (וכ"ה בתרגום יב"ע עומדים משתממים).

רה"י הגאון רבי שמואל רוזובסקי זצ"ל אמר, שכאשר מתבוננים בזה עולה התמיהה, מה הדימוי בפסוק שבנ"י שמחו על קרבנם כאכילה ושתיה, מה דימוי דבר נשגב זה - קרבן, לדבר פחות זה - אכילה ושתיה, אכן אומרת המשנה (אבות ג, ג) 'ר' שמעון אומר שלושה שאכלו על שולחן אחד ולא אמרו עליו דברי תורה כאילו אכלו מזבחי מתים (-תקרובת ע"ז) שנאמר כי כל שולחנות מלאו קיאה בלי מקום, אבל שלשה שאכלו על שולחן אחד ואמרו עליו ד"ת, כאלו אכלו משלחנו של מקום ברוך הוא, שנאמר וידבר אלי זה השולחן אשר לפני ה' ואמר שרואים באוכל תכונה שהוא יכול להוריד את האדם שיחשב שאכל מזבחי מתים - מתקרובת עבודה זרה, ומאידך באפשרותו לרומם את האדם שיחשב שאכל משולחן גבוה וכמו שידוע ששולחן הוא כמזבח ואכילה כאשר היא לשם שמים היא מכפרת, אמר רה"י רבי שמואל אכילה שלהם הרי היתה ממש בקרבן ואפשר להמשיך לאכילה זו את קרבנם, (וכפי שיבואר בהמשך בעז"ה).

שאלו את האדמו"ר הזקן מסאדיגורא איך הוא מצליח להעמיד כזה לגיון של חסידים, ואמר שהוא רק מלמד אותם כיצד אוכלים... כשיהודי יודע, אכילה ע"פ רצון ה' ולשם שמים מהי, הוא מתרומם - וזה השולחן אשר לפני ה', וכל ההנהגה מתרוממת על ידי זה.

וא"כ שואל המשגיח רבי מאיר חדש שליט"א, הרי מבואר שנדב ואביהוא נתחייבו על זה מיתה, ומה התביעה עליהם שהם יחדו בקורבניהון כאכילה ושתיה ה"ז שמחה מדבר נשגב ומרומם כ"כ. ומתוך שאוכל אדם לא יכול לאכול בלי סוף... בדברים גשמיים של אכילה ושתיה מגיעים בסוף לרוויה, (וכמו שהעולם אומר עה"פ (משלי יג, כה) ובטן רשעים תחסר שאצל הרשעים

לאחרונה נפטר הגאון רבי צבי כהן זצ"ל שאביו הגאון רבי דב זצ"ל היה מחשובי תלמידי הסבא מסלבודקא בחברון והיה חברותא של הגאון רבי ראובן טרופ זצ"ל (בנו של הגאון הנודע רבי נפתלי) ופעם אמר רבי ראובן לרבי דב, דע לך שהעילויים והלמדנים הנמצאים בישיבה, חלק גדול גדלו משנה אחת שבה הם התייגעו ביותר וזה הביאם לרום דרגתם, אך אילו הם היו ממשיכים ומתאמצים הלאה והם לא היו מסתפקים בזאת הם היו מגיעים לפסגות גבוהות יותר והיו נעשים לגדולים בישראל. להגיע למצב של רווייה והסתפקות ברוחניות זה אחד מאבות הנזקין... רוחניות נבנית ע"י שאיפות הלאה והלאה, א"א 'לנוח על זרי תהילה'...

פעם הגאון רבי אברהם רייסנר זצ"ל שאל את החזו"א מה היצר הרע שלו, ואמר לו החזו"א 'קצת לנוח'... 'קצת' להפסיק את העמל והמאמצים זה רצון היצה"ר. ואם הוא היה נענה לאותו יצה"ר היינו מפסידים 'חזון איש'.

חייבים להיות מודעים לסולם העליה ולהשתוקק להגיע לפסגותיו

בעולם של יהודי יש 'סולם' לעליה ברוחניות ולסולם זה אין סוף - סולם מוצב ארצה וראשו מגיע השמימה וצריך לעלות בו ולהמשיך לעלות ולעלות... ומצאנו ענין זה בכ"מ, וכמו שיש את הברייתא של רבי פנחס בן יאיר (ע"ז כ, ב), שעליו מבוסס ה'מסילת ישרים' וכל זה בנוי ג"כ כ'סולם', תורה מביאה לידי זהירות, זהירות מביאה לידי זריזות, וכו' וכו'.

הגאון רבי איזיק שר זצ"ל אמר לבחורים שיתחילו לעבוד על מעלת הקדושה אפילו שהיא בסוף הסולם, והסביר שאומרים לאדם לעבוד ולהתאמץ, ואם הוא לא יודע את גודל הגמול שבסוף, הדבר הופך להיות יותר קשה, ולכן כאשר אדם רואה להיכן הוא יכול להגיע בסוף, והוא יודע איזה שכר יש בסוף כשמגיעים לקדושה, יותר קל לו להשקיע ולהתאמץ בכל הדברים הנאמרים לפניו מתוך הרצון וההשתוקקות לזכות לקדושה הנכספת. (אמנם הסולם כולו עומד על תורה - תורה מביאה זהירות וכו', ובלעדי זה אין שום אפשרות לטפס בסולם).

המשגיח רבי מאיר חדש זצ"ל תמה, וכי מי גילה לרפב"י שיש בכלל סולם שכזה, אלא שבגמ' בע"ז מבואר את מקורו של רבי פנחס בן יאיר לסולם זה מהפסוק "ונשמרת מכל דבר רע שלא יהרהר אדם ביום ויבוא לידי טומאה בלילה מכאן אמר רבי פנחס בן יאיר וכו'" ומבאר המשגיח רבי מאיר שדין זה של ונשמרת מכל דבר רע, נאמר לכל אדם בישראל ואפי' לאדם פשוט, ומזה למד רבי פנחס ב"י שבהכרח שיש דרך שבה כל אדם מישראל יכול להגיע ולהשמר, ומכך ידע שיש 'סולם' לעלות בתורה ובירא"ש.

במדרש (ויקרא רבה יט, ב) מובא משל לככר תלוי באוירו של

בית מי שטפש אומר מי יכול להוריד את זה, מי שפקח אומר ולא אחר תלאו! אלא מביא שני קנים ומספקן (-מחברם) זה לזה ומורידו, כך מי שטפש אומר מי יכול ללמוד תורה שבלבו של חכם, מי שפקח אומר והוא לא מאחר למדה! אלא הריני לומד שתי הלכות היום ושתיים למחר עד שאני לומד את כל התורה כולה. ע"כ.

ומבואר שבעבור זה שאדם לא מבין שאפשר להגיע לפסגה גבוהה חז"ל קוראים לו 'טפש' כי אם הקב"ה נתן סולם להתעלות בו אדם שלא מבין זאת ואינו חושב לחפש את שני הקנים וליצור מהם סולם לטפש יחשב... ואדם לא יכול לומר זה דרגות גבוהות שלא שייכות אלי כי זה שייך אצל כאו"א מישראל, וכמו שאמר הגאון רבי ברוך בער ליבוביץ זצ"ל בעל הברכת שמואל שההבדל בין כשרוני לשאינו כשרוני זה 'קופיק אחד', וההסבר הוא ש'קופיק' אחד - מטבע שערכו קטן מאוד ניתן לקנות 'נר' וא"כ דבר שהכשרוני לומד ומבין בזמן מה, לשאינו כשרוני נצרך עוד קצת זמן ללמוד בשביל להבין זאת ואם הוא רק ישקיע קופיק נוסף להאיר את החשיכה לעוד קצת זמן הוא יוכל להגיע לאותם 'מדרגות' של הכשרוני והוא יהיה אותו 'אדם גדול' בסוף ואותו 'גברא רבה'. והביטוי של חז"ל 'הטפש הזה' נאמר על מי שלא מבין שיש סולם שאתו אפשר להגיע לפסגות של ידיעה של 'כל התורה'.

(ואמר לי מרן הסטיפלעיר זצ"ל בשם ס"ח שאדם שעושה כל שביכולתו בעוה"ז, כאשר הוא יבוא לעוה"ב ילמדוהו את כל התורה כולה, ומאיך אפילו גדול הדור שיבוא לבי"ד של מעלה אם בעוה"ז הוא לא ניצל את כל כוחותיו והוא לא עשה כפי יכולתו, הוא ישכח חלק מתלמודו כי תפקיד האדם לעלות בסולם כפי הימקסימום שביכולתו).

ובסידור שיח יעקב למרן שה"ת שליט"א (שהתבטא עליו הגאון רבי יצחק זילברשטיין שליט"א שהספר החשוב ביותר בספרי מרן לאחר הספר 'דרך אמונה' זהו הסידור). שואל בתפילת אהבה רבה מדוע הקדימו את הבקשה 'להבין' לפני ה'ללמוד', והרי קודם צריך לזכות ללמוד ורק אח"כ צריך להבין מה שלומדים. ומתרחץ שצריך קודם 'שכל' להבין שצריך ללמוד, צריך שכל להבין שצריך להשקיע בלימוד ושע"י ההשקעה זוכים ג"כ ללמוד וכו'. וזה הבקשה שיהיה לנו קודם את הישכלי הזה ולא נאמר 'אין לי חשק', 'אני לא מצליח בלימוד', ועוד טענות מעין אלו... כי לכל אדם יש סולם מתאים לקפוץ בו.

ע"י שלומדים 'לשמה' מגיעים למתיקות ועי"ז זוכים לתורה

ונראה חלק בסולם העליה של כל בן עליה אשר גם הוא מובא בסידור הני"ל, ששה"ת מקשה בברכות התורה מדוע כאשר אנו באים בתחילת הבוקר לבקש על תורה מבקשים רק 'והערב נא' ולא מבקשים את כל הבקשות הנזכרות באהבה רבה - להבין להשכיל לשמוע ללמוד וכו' וכי מה יתן לי הערבות אם אני לא

אחד ממונעי העליה זה שעושים 'עסק' מהעוה"ז

תוס' בכתובות (קד, א הובא בשינוי לשון מעט במסילת ישרים פ"ג והוא מילקוט רמז תתל), מביא מדרש שאומר שעד שאדם מתפלל שיכנסו דברי תורה לתוך מעיו יתפלל שלא יכנסו מעדנים לתוך גופו וגם זה הוא 'סולם' שעוד לפני בקשת הוהערב נא צריך לבקש שלא יכנסו מאכלי מעדנים לתוך גופו.

בספר 'מערכי לב' להגאון רבי משה שוואב זצ"ל משגיח דישיבת גיטסהד, כותב, 'בושה אופפת אותי כשאני נזכר בסיפור שסיפר הגאון רבי אליהו לאפיאן זצ"ל, שסיפר שלפני 'שבעים שמונים שנה' היה רב אחד ת"ח גדול שהיתה לו בת רבנית בעירה קטנה, והוא הודיע לה שלאחר תקופה ארוכה שהוא לא היה אצלה הוא יבוא לבקרה, והנה הוא בא לבקרה והיא בשלה לכבודו אטריות עם חלב... סיפר רבי אליהו, שכאשר האב ראה זאת היה קשה לו להירגע וטענתו בפיו, 'איך את רוצה שיהיה לך בית של תורה אם את משקיעה כ"כ בעוה"ז, וכי כך חיים, ובפרט שירב' הינו חי מכח ממון הציבור וכי לכך הוא צריך לקבל מכספם - להשקיע בעולם הזה? והבת החלה לבכות, ואמרה שמעולם הם לא אוכלים זאת ואין להם כסף לזה, ורק לכבודו חודשיים הם חוסכים פרוטה לפרוטה כדי שיוכלו לכבד אותו ב'מעדן' זה.

זה המחשה לצורך להתפלל שלא יכנסו מעדנים לתוך פיו כי כאשר משקיעים יותר מן הצורך בעולם הזה א"א להתקדם ולהנות מהרוחניות.

אמנם צריך לדעת מהו הגבול, לא דורשים מבחור שיעשה תעניות... בחור צריך לאכול כפי מה שהצורך שלו, אצל בחור תעניות וסיגופים רק יכולים להזיק לו בתורה. ומה שדורשים מבחור זה כפי מה שאמר לי דודי הגאון רבי אליהו מישקובסקי זצ"ל 'לא לעשות עסק מהאוכל'. (ואפי' אם לא דורשים מבחור לנהוג כפי מה שאמר הגאון רבי אליהו לופיאן זצ"ל שזמן הארוחה הוא רבע שעה, לפי חשבון של חמש דקות לאכילה ועשר דקות לברכת המזון...) אבל מ"מ יש לפני זה שלב נוסף שדורשים מבחור לא לעשות עסק מהאוכל, אוכלים כי צריך להיות שבעים, 'לעסוק' נאמר על 'בדברי תורה' לא על אוכל... באוכל אין דין 'מהדרין מן המהדרין'...

'אדם' זה אדמה לעליון ומאידך 'אדם' זה ע"ש ש'מן האדמה לוקחת' ומה ש'מטפחים' ומחשיבים גדל וממילא השני מתמעט, ולכן מי שראשו בתענוגות עוה"ז הוא מאבד את ההתענוגות בדברי תורה וברוחניות.

ומאידך אדם שכל מה שהוא מתעסק בעוה"ז הוא משום צורך הקיום בשביל העוה"ב, הוא זוכה שהרוחניות היא הממלאת אותו והוא גדל ומתעלה בתורה.

ילמד ויבין וידע, ומתרחץ ע"פ התנא דבי אליהו (רבא פ"ח) שלאדם שיש מתיקות ועריבות, ממילא הוא מבין את דברי התורה, וז"ל התד"א, 'שכל זמן שת"ח בביהמ"ד ודברי תורה מתוק עליהן מתוך כך הקב"ה מרחם עליהם ונותן בהם חכמה ובינה ודעת והשכל לעשות מעשים טובים ותלמוד תורה',

ומביא הגר"ח שליט"א את דברי הזוה"ק כיצד להגיע למתיקות, 'אלין דמשתדלין בה לשמה נפיק לון מיא דאורייתא מתיקין' דהיינו שאלו שעוסקים בתורה 'לשמה' זוכים להרגיש את מתיקות התורה, ומסיים 'והשייכות של מתיקות התורה ללימוד לשמה המציאות היא כך'.

והנצי"ב בהעמק דבר בהקדמה לחומש בראשית מבאר מהי 'תורה לשמה' (עיי"ש) ורבי יוסף חיים זוננפלד זצ"ל במכתבו לגה"ק רבי שלמה טייכטל הי"ד, (מובא בספר חכמת חיים ע"פ תרומה עמ' קסה) כותב מהו לשמה, לעניות דעתי הפשוטה נראה לבאר כי השם תורה נגזר מהמילה הוראה כי התורה מורה לאדם את הדרך ילך בה והמעשה אשר יעשה, התורה היא מלמדת אותנו - היא מורה לנו.

וממשיך הגאון רבי יוסף חיים במכתבו וכל מי שעוסק בתורה להבין דבר על בוריו כדי שידע להתנהג בו כתורה וכהלכה זה הנקרא תורה לשמה כי התורה תורהו לקיים המצוות כתיקונם וכל אות בתורה לא נכתבה אלא כדי להורות לנו את הדרך נלך בה וכל מי שמעיין בדברי חז"ל ובמדרשים יראה שבכל אות למדו חכמים הלכות והליכות למעשה וברור למבין שכל מעשה האבות וסיפורי הדברים הכל נכתב להורות לנו את המעשה אשר נעשה להידבק בדרכיהם. נמצא א"כ שלשמה זה לא 'דרגה' גבוהה שיש מקום להירתע ולומר 'מי יודע איך אפשר להגיע לזה', 'לשמה' זה לדעת שאני לומד את התורה כי אני רוצה לדעת כיצד לקיים את רצון ה' ולדעת מה התורה מחייבת אותי. וכשלומדים 'לשמה' מרגישים את מתיקות התורה וכך יותר קל להמשיך ולהתעלות הלאה בתורה - זהו חלק בסולם העליה של בן עליה.

פעם אמר לי מרן רה"י זיע"א כשדיברנו על מתיקות התורה, שהרי אנו מתפללים 'והערב נא' ואם באמת היינו בוכים ומבקשים זאת מעומק הלב תפילות אלו היו מתקבלות, אלא שמגיעים לתפילה 'ברגע האחרון', והקרוב הראשון של הרגע האחרון זה אמירת ברכות התורה... ואומרים זאת במהירות ובחטף כדי להתחיל 'ברוך שאמר' ופסוקי דזמרה ממילא לא מספיקים לכווין בבקשות נשגבות אלו ובכך מאבדים דקות שקובעות נצח, ואם אדם רק יקום חמש דקות קודם ויתפלל את ה'והערב נא' במתינות ובכוונה רבה הוא יוכל לזכות שבקשות אלו יתקבלו ברצון. רק צריך לכווין ביונהיה... לומדי תורתך לשמה' ובוהערב נא' וחבל שמפסידים זאת.

מחויבות העליה היא על כאו"א מישראל

מרן הרב מפוניבז' זצ"ל אמר שבפרשה רואים שעל כל אדם מישראל יש תביעה ויש לו מחויבות להתרומם שהרי בפרשת עבד עברי לגבי עבד נרצע נאמר שרוצעים את אוזנו של מוכר עצמו משום "אוזן ששמעה על הר סיני כי לי בני ישראל עבדים" והלך וקנה אדון לעצמו תרצע" (רש"י כא, ו) וכאשר נתבונן הרי מדובר כאן באדם ירוד ונחות אשר 'גנב' ומכרוהו הבית דין, ובאים עליו בתביעה 'כי לי בני ישראל עבדים' - איך אתה הולך להיות עבד של עבד, איך אתה 'מחליף' אדון.

אומר הרב מפוניבז', רואים מכאן שהתביעה להתרומם היא על כל יהודי באשר הוא, כי שורש נשמתו של כאו"א מישראל חצובה מתחת כסא הכבוד, ולכן אם לאדם 'גנב' באים בטענה זו משום שגם הוא יכול לזכות להיות 'עבדי הסי' - להיות עבד נאמן לה' ולתורתו. כל אחד יכול לזכות ליישם משה במתנת חלקו כי עבד נאמן קראת לו' כל יהודי יכול לזכות להיות עבד ה', רק צריך לדעת מהו העיקר ומה הטפל.

אור התורה ומתיקותה 'חבושים' בארון לטובתנו

הגאון רבי ברוך בער זיע"א הביא את דברי המהרי"ל דיסקין זצ"ל (מובא בספר לתתך עליון) שחז"ל אומרים (במד"ר ל, ה) עה"פ וכי ימכור איש את בתו לאמה (כא, ז), בת אחת היתה לי (-התוה"ק) ומכרתיה לכם, שאין אתם מוציאין אותה אלא חבושה בארון, "לא תצא כצאת העבדים" נהגו בה כבוד ששבייתם אותה מאצלי שנאמר (תהלים סח, יט) "עלית למרום שבית שבי", וביאר על פי דברי האור החיים הקד' בפרשת כי תבוא (כו, יא) שאם היו בני"א מרגישים במתיקות ועריבות טוב התורה היו משתגעים ומתלהטים אחריה, ולא יחשב בעיניהם מלא עולם כסף וזהב למאומה, כי התורה כוללת כל הטובות שבעולם.

ומדוע באמת לא מרגישים זאת - אומר המהרי"ל - שאם לאדם היה בקלות את מתיקות התורה עד שהיה מתלהט אחריה, לא היה בו בחירה, ועל מה היה מקבל את שכרו, ולכן הקב"ה מצא עצה שתהיה חבושה בארון, דהיינו שעמלי התורה יהיה להם דוחק וקושי, והרי עיקר השכר הוא על העמל והקושי, וזה אמר הקב"ה חבושה היא בארון לטובתכם, אבל הנכם צריכים לדעת לדעת כי היא שבויה מאתי ובת מלכים היא, ונהגו בה הרבה

כבוד ויראו העמים והשרים את יופיה כי טובת מראה היא.

ומרן רבי ברוך בער זצ"ל היה בוכה ע"ז שבגלל שלא רואים את המעלות שבתורה הרבה אנשים מזלזלים בה ומפסידים כ"כ הרבה, שהרי אפשר לזכות כ"כ הרבה אם רק עמלים לפתוח את הארון ולגלות את המרגליות שיש בתוכו.

מרן רה"י הגרמ"י ליפקוביץ זצ"ל היה מתרגש עד לדמעות כאשר הוא היה מזכיר בשם ה'אור יהל' את המשל למלך שכדרכם של מלכים היה ספון בארמונו ולא היה נגלה בד"כ לעין כל ולא היו מכירים ויודעים מי הוא המלך ואם הוא קיים וכיצד מראהו, ופעם הוא יצא להסתובב ברחבי מדינתו וכאשר הוא הסתובב סביב למקום מגוריו כולם ידעו על קיומו והכירוהו ולכן הם כיבדוהו ב'כבוד מלכים', וכאשר הם התרחקו קצת ממקום מושבו של המלך עדין האנשים כיבדוהו אמנם פחות משום שעדיין היו ששמעו את שמעו אע"פ שלא הכירוהו... וככל שהם התרחקו עוד הם נוכחו לראות שאנשים פחות יודעים על קיומו של המלך עד כדי כך שהכפריים הפשוטים בפאתי הממלכה החלו לזרוק על המלך אבנים... ואותם האנשים שזרקו על המלך אבנים הם לא הבינו את גודל חומרת המעשה אך הם שילמו ע"ז מחיר יקר...

והנמשל הוא הקב"ה - מלך מלכי המלכים נתגלה במעמד הר סיני ובני ישראל אמרו "נעשה ונשמע", ואח"כ היה את התנאים ואת האמוראים אשר כיבדו את הקב"ה ותורתו הקד' בחיבור הש"ס, ואח"כ היה את הגאונים, ואחריהם את ה'ראשונים', וה'אחרונים', ולאט לאט מתמעט כבודו של מלך מלכי המלכים... וסיים רבי מיכל יהודה, אפי"א אם לא מספיק מכבדים, אבל לפחות אל תזרקו אבנים, 'קודשא בריך הוא ואוריתא וישראל חד' אפי"א אם לא יודעים את ערכה ויופיה של התורה אסור לזלזל בה שזה כבודו של מלך - קוב"ה ואוריתא חד.

התורה מאז מתן תורה ועד היום היא אותה התורה - 'וזאת התורה אשר שם משה', זו אותה התורה שניתנה בקולות וברקים ואפי"א אם זה לא כ"כ נגלה לעיני בשר ודם, אפי"א אם התורה נתונה בארון היא נשארה במלא הדרה. ומה'נעשה ונשמע' עוברים לפרשת תרומה ליושכנתי בתוכם, בלבבי משכן אבנה להדום כבודו.

לעי"נ

מרת מלכה בת הר"ר שמואל ע"ה

נלב"ע כ"ד שבט

תנצב"ה

לעי"נ

מרן הגאון הגדול ליבם של ישראל

ר' יעקב בן הגאון ר' צבי יהודה אדלשטיין זללה"ה

נלב"ע כ"ז שבט תשע"ז

תנצב"ה

ע"מ שנוכל להמשיך בהפצת תורתו של מורינו המשגיח שליט"א, אנו זקוקים לעזרת הציבור

לתרומות והנצחות: 054-843-6282

לקבלת הגליון במייל: 4166058@gmail.com